

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.V.H.**, nar...., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno*, proti **žalovanému: Ministr zahraničních věcí ČR**, se sídlem, Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017 č. j. 121462/2017-OPL**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ČR ze dne 12. 12. 2017 č. j. 121462/2017-OPL se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Ministra zahraničních věcí ČR ze dne 12. 12. 2017 č. j. 121462/2017-OPL, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji č. j. 3136/2017-HANOI-3a ze dne 24. 10. 2017 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a zastaveno řízení o této žádosti dle ust. § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba

Žalobce v žalobě namítal, že jeho oba zákonní zástupci žijí v ČR, a tudíž mělo být upuštěno od povinnosti osobního podání jeho žádosti. Ačkoli ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že zastupitelský úřad „může“ od povinnosti osobního podání upustit, z judikatury vyplývá, že při existenci a prokázání objektivních důvodů od povinnosti osobního podání upustit musí. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 53/2015 ze dne 21. 12. 2016 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 97/2017 ze dne 25. 5. 2017. Žalobce dále zmínil důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona, jenž byl po schválení vyhlášen pod č. 427/2010 Sb. (Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky 2010-2013, sněmovní tisk č. 70/0, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=6&ct=70&ct1=0>, stav webové stránky ke dni 21. 5. 2017), která k tomu uvádí (jde o odůvodnění původního novelizačního bodu 332, který byl v průběhu projednávání změněn na bod 334): „*Úprava souvisí se změnou formulace povinnosti cizince podávat žádosti pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je občanem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je držitelem, nebo ve státě, ve kterém má povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Stanoví se postup zastupitelského úřadu v případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podaných u nepříslušného zastupitelského úřadu. Upravuje se povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu osobně. Zastupitelský úřad bude mít možnost v odůvodněných případech od vyžadování povinnosti osobního podání žádosti upustit (např. velká vzdálenost).*“ Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byla zavedena povinnost osobního podání žádosti, je zřejmé, že již tehdy zákonodárce počítal s tím, že zastupitelské úřady budou upouštět od povinnosti osobního podání zejména z důvodu velké vzdálenosti. Oba zákonní zástupci žalobce nyní žijí v ČR a důvod velké vzdálenosti pro prominutí povinnosti osobního podání žádosti tedy nepochybně splňují.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že zákonní zástupci nezletilého argumentují tím, že se oba nacházejí na území ČR. Tyto důvody pro upuštění od osobního podání žádosti však správní orgán v usnesení nijak nehodnotil a nevypořádal se s nimi přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se zaměřil pouze na podružnou otázku nemožnosti registrace v tzv. systému Visapoint. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu neodstranil a sám se skutečností, že oba zákonní zástupci žijí v ČR a proto žádají o upuštění od osobního podání žádosti, dostatečným způsobem nezabýval.

Za situace, kdy oba zákonní zástupci žijí v ČR a ministerstvo vnitra, které má o žádosti žalobce meritorně rozhodnout, je může kontaktovat, popřípadě vyslechnout přímo na území ČR, je trvání na cestě jednoho ze zákonných zástupců do Vietnamu pouze proto, aby osobně předal žádost žalobce na velvyslanectví, ryzím formalizmem, který nesleduje žádný rozumný materiální cíl. Žalobce k tomu poukázal na nálezný Ústavního soudu I. ÚS 1849/2008, ze dne 18. 2. 2010, zejména pak na odst. 20, 21 a 22 odůvodnění. Žalobce má za to, že požadavek správního orgánu, aby rodiče cestovali do Vietnamu pouze kvůli předání formuláře žádosti a dalších náležitostí, když žijí v ČR, kde s nimi mohou být bez problémů provedeny veškeré úkony skutečně vyžadující jejich osobní přítomnost, je formalistický,

bezobsažný a bezúčelný a nesleduje žádný zákonem předvídatelný a racionální účel. Je proto nezákonný a protiústavní ve světle výše citovaných názorů Ústavního soudu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž navrhl, aby mu v případě úspěchu ve věci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 1. 2018 vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám. Podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců „zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.“ Zákon výslovně vyžaduje, aby cizinec důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání doložil, přičemž hodnocení těchto důvodů je pak věcí úvahy zastupitelského úřadu. Upuštění od povinnosti osobního podání je řešením subsidiárním, k němuž lze přistoupit pouze ve výjimečných případech, zatímco osobní podání žádosti je zákonem preferovaná varianta. Žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání může zastupitelský úřad vyhovět na základě správního uvážení, jestliže shledá daný případ jako odůvodněný konkrétními okolnostmi skutečně znemožňujícími toto podání a nesoucími pro žadatele, resp. jeho zákonného zástupce, nepřiměřenou zátěž. Tvrzení finanční a pracovní zátěže a pobyt zákonných zástupců v ČR jako důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání nevyhodnotil zastupitelský úřad jako natolik závažné a výjimečné, aby od povinnosti osobního podání upustil. V případě žádosti nezletilého žadatele může dojít k osobnímu podání žádosti ve smyslu zákona o pobytu cizinců pouze jeho zákonným zástupcem, nikoliv však zástupcem zmocněným. Předmětná žádost byla správnímu orgánu doručena tím, že ji zmocněný zástupce zákonných zástupců nezletilého žadatele předal do dispozice zastupitelského úřadu u konzulární přepážky, tedy správní orgán to vyhodnotil stejně, jakoby žádost byla doručena například prostřednictvím poštovního doručovatele či veřejné datové sítě. K tvrzení žalobce, že dostatečně doložil objektivní důvody pro svůj postup spočívající v tom, že oba jeho zákonní zástupci pobývají v ČR a z důvodu velké vzdálenosti by mělo být upuštěno od osobního podání žádosti, žalovaný uvedl, že termínem „velká vzdálenost“ jako důvodem pro zvážení upuštění od povinnosti osobního podání je předjímana situace, kdy je pro žadatele pobývacího na území státu, v němž má sídlo i zastupitelský úřad místně příslušný k přijetí jeho pobytové žádosti, z důvodu velké vzdálenosti nemožné se na tento zastupitelský úřad za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění dostavit. Velká a objektivně nepřekonatelná vzdálenost je přitom posuzována s ohledem na rozlehlost daného státu a na aktuální dopravní dostupnost. V žádném případě se nemůže jednat o situaci, kdy se žadatel nachází na území České republiky. Tento postup by byl zcela v rozporu s účelem povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvedl, že žádost za nezletilého nemůže být osobně podána zástupcem rodičů zmocněným pouze pro účely podání žádosti či jiné dílčí úkony, který však prokazatelně kontinuálně nesupluje na území Vietnamu roli rodičů nezletilého žadatele.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce žádným způsobem nedoložil, jím tvrzenou finanční zátěž související s cestou do Vietnamu za účelem podání žádosti. Pouhé tvrzení finanční a

pracovní zátěže nemůže být důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Z judikatury Ústavního soudu, kterou žalobce cituje, přímo vyplývá, že: „*V podmínkách materiálního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný*“; „*Nemožnost podat žádost o trvalý pobyt nezletilého jeho zákonnými zástupci na území České republiky však bezobsažným ani bezúčelným projevem výkonu veřejné moci není, nýbrž se naopak jedná o důsledek naplňování legitimního zákonného požadavku. Požadavek materiálního právního státu zároveň nelze interpretovat tak, že zákonem stanovená pravidla lze v těch situacích, kdy splnění podmínky pro jejich naplnění je pro žadatele hůře dosažitelné (nikoliv však objektivně nemožné), libovolně obcházet.*

K tvrzení žalobce, že na žádosti podávané podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje povinnost sjednat si termín pro podání žádosti, protože tyto žádosti mohou být podávány poštou, elektronicky či zmocněnou osobou, žalovaný uvedl, že na dané tvrzení je třeba vždy nahlížet v kontextu subsidiarity postupu dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobce je navíc v přímém rozporu s účelem, pro který byla novelizace zákona č. 326/1999 Sb. (pod č. 222/2017 Sb.) přijata. Účelem novelizace bylo stanovit pevná pravidla právě proto, aby nedocházelo k obcházení povinnosti osobní účasti, přičemž možnost upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytový titul na základě správního uvážení zastupitelského úřadu byla v zákoně obsažena již dříve a na této možnosti novelizace nic nezměnila. Podání dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. není jedním z nahodile volitelných způsobů, jak docílit podání žádosti, nýbrž se jedná o zvláštní a výjimečný postup, který je na základě správního uvážení zastupitelského úřadu umožněn těm, u nichž skutečně existují zvláštního zřetele hodné objektivní důvody znemožňující standardní a jediný zákonem stanovený řádný způsob podání, tedy podání osobní. Podmínka osobní přítomnosti se přitom váže k žádosti, k jejímuž podání si žadatel předem sjedná termín osobního podání. To, že se na podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinnost sjednat si termín pro podání žádosti nevztahuje a že tato žádost bude doručena zastupitelskému úřadu jinak než osobně, je pak pouze logickým doprovodným projevem situace, kdy žadatel objektivně není schopen žádost osobně podat. Posouzení důvodnosti podání podle citovaného ustanovení je však plně v dispozici zastupitelského úřadu a nelze proto nijak dovodit, aby při žadatelově subjektivním hodnocení, že u něj jsou dány důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání, vznikalo automaticky právo na jiné způsoby podání žádosti, než je osobní podání dle zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále

ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalobu shledal krajský soud důvodnou.

Podle **§ 66 odst. 1 písm. d)** tohoto zákona povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území. Ve smyslu § 69 odst. 1 uvedeného zákona žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává zásadně na zastupitelském úřadu.

Ve smyslu **§ 169d odst. 1** tohoto zákona žádost o vydání povolení k trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.

Podle **§ 169d odst. 2 věty první** tohoto zákona osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Podle § 169d odst. 2 věty druhé uvedeného zákona povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce.

Podle **§ 169d odst. 3 věty první** tohoto zákona zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

Podle **§ 169d odst. 3 věty druhé** tohoto zákona řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Podle **§ 169d odst. 3 věty třetí** uvedeného zákona neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.

Z obsahu správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující právně významné skutečnosti. Součástí správního spisu je žádost žalobce ze dne 14. 9. 2017 o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Ve spise je dále založena žádost pana P.V.D., nar. ... a paní L.T.T., nar. ... (rodičů žalobce) o upuštění od osobního podání této žádosti. Žádost zákonní zástupci žalobce odůvodnili tak, že se oba nacházejí na území ČR, kde mají platná pobytová oprávnění, a cesta jednoho z nich pouze proto, aby byl osobně přítomen při podání žádosti žalobce o povolení k pobytu, by byla pro ně velice nákladná a zatížila by jejich rozpočet. Rovněž by byla cesta zatěžující z důvodů pracovních. Záznamem usnesení ze dne 19. 9. 2017 č. j. 3136/2017-HANOI-3 bylo o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky rozhodnuto tak, že žádost je nepřijatelná, neboť si cizinec předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoli je tato

povinnost zastupitelským úřadem stanovena v § 169h odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb.; a žádost nebyla podána osobně, jak předpokládá ust. § 169h odst. 3 citovaného zákona.

Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 24. 10. 2017 č. j. 3136/2017-HANOI-3a žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu zastavil a řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v případě žalobce neshledává dostatečný důvod pro vyhovění žádosti. Správní orgán se nejprve vyjádřil k povinnosti sjednat si předem termín osobního podání žádosti o vydání povolení k pobytu v systému Visapoint. Dále uvedl, že je žadatel seznámen s povinností vykonání cesty do Hanoje na zastupitelský úřad, neboť tato informace je uvedena na webových stránkách úřadu. Náklady na cestu či pracovní důvody na straně zákonného zástupce tak nejsou dostatečným důvodem k upuštění od osobního podání žádosti. Dále správní orgán uvedl, že tvrzené neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint nemohou být samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti.

Proti usnesení podal žalobce rozklad ze dne 27. 10. 2017. Následně vydal Ministr zahraničních věcí ČR dne 12. 12. 2017 č. j. 121462/2017-OPL rozhodnutí, jímž rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí podle ust. § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že v odůvodněných případech může správní orgán upustit od povinnosti osobního podání žádosti, pokud žadatel doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Odůvodněnými případy přitom rozumí případy zvláštního zřetele hodné, zejména zdravotní důvody, kvůli nimž není žadatel objektivně schopen se na zastupitelský úřad dostavit. Pakliže správní orgán shledá daný případ jako odůvodněný, může upustit od osobního podání žádosti. K tomuto postupu však lze přistupovat pouze výjimečně. Žádost má být dle žalovaného standardně podána osobně v době určené pro jednotlivé druhy a účel pobytových oprávnění. K samotným žalobcem tvrzeným důvodům pro upuštění od osobního podání žádosti žalovaný uvedl, že zastupitelský úřad (správní orgán I. stupně) je zmocněn k provádění regulace podávaných žádostí o dlouhodobá víza nebo pobytová oprávnění prostřednictvím povinnosti sjednání termínu osobního podání pro daný druh a účel pobytového oprávnění způsobem stanoveným správním orgánem. Správní orgán určil způsob sjednání termínu přes systém Visapoint. Skutečnost, že se žalobci nepodařilo přes Visapoint registrovat z důvodu nedostatku volných termínů neprokazuje, že systém Visapoint nebyl funkční, jelikož jiní žadatelé byli úspěšní. Žalovaný se dále zabýval finanční a pracovní zátěží cesty do Vietnamu rodičů žalobce, přičemž uvedl, že pouhé tvrzení o finanční a pracovní zátěži nemůže být důvodem vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti.

Skutkově a právně obdobnou věc zdejší soud již rozhodoval v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 206/2017, ve kterém byl vydán rozsudek dne 28. 6. 2018. Od závěrů v tomto rozhodnutí nemá zdejší soud důvod se v případě žalobce odchylovat, a proto soud uvážil o žalobě shodně a vycházel z totožných myšlenek a argumentů. Ve vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán mimo jiné uvádí, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti posuzuje zastupitelský úřad v rámci správního uvážení. Na to má zdejší soud odlišný názor. V dikci „*zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit*“ podle zdejšího soudu nedominuje správní uvážení „*může upustit*“, nýbrž neurčitý právní pojem „*v odůvodněných případech*“. Předmětnému ustanovení tedy

rozumí zdejší soud tak, že jestliže zastupitelský úřad shledá, že jde o odůvodněný případ, pak od povinnosti upustí, nikoli tak, že i když zastupitelský úřad shledá, že jde o odůvodněný případ, může, ale nemusí od povinnosti upustit.

Mezi účastníky soudního řízení je tu tak spor o interpretaci neurčitého právního pojmu „v odůvodněných případech“. K neurčitým právním pojmům se Nejvyšší správní soud vyslovil takto: *„Takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“* (rozsudek ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62).

Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. V daném případě takový přezkum možný je, avšak soud došel k závěru, že při interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu správní orgány překročily zákonem stanovené meze.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že odůvodněnými případy se rozumí případy zvláštního zřetele hodné, zejména pak zdravotní důvody, kvůli nimž žadatel momentálně objektivně skutečně není schopen se na zastupitelský úřad dostavit. Ve vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání může zastupitelský úřad vyhovět na základě správního uvážení, jestliže shledá daný případ jako odůvodněný konkrétními okolnostmi skutečně znemožňujícími toto podání a nesoucími pro žadatele nepřiměřenou zátěž.

S tímto výkladem neurčitého právního pojmu „v odůvodněných případech“ užitého v § 169d odst. 3 větě první zákona o pobytu cizinců soud nesouhlasí. Podle názoru soudu mohou být – obecně vzato – důvody, pro něž někdo o něco žádá, velmi rozmanité: od naprosto malicherných až po mimořádně závažné. Díkce „v odůvodněných případech“ se nepochybně netýká případů, kdy na straně žadatele jsou pouze důvody bagatelní. Užitá díkce se však nevztahuje ani jen na případy, kdy na straně žadatele jsou důvody výjimečné nebo dokonce zcela výjimečné. Kdyby byla požadována až taková intenzita důvodů, volil by zákonodárce díkci typu „důvody hodné zvláštního zřetele“, jak to učinil např. v § 66 odst. 1 písm. b) a § 75 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nebo „v případech hodných zvláštního zřetele“, jak je tomu např. v § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož u díkce „v odůvodněných případech“ nejde o žádnou z uvedených krajností, lze ji bez větších obtíží ztotožnit s ve správním právu obvyklejším vyjádřením „vážné důvody“ [viz např. § 24 odst.

2, § 38 odst. 2, § 40 odst. 1 písm. d), § 84 odst. 3 a § 101 písm. c) správního řádu] nebo „závažné důvody“ [viz např. § 32 odst. 4, § 59 a § 113 odst. 1 správního řádu]. Výraz „v odůvodněných případech“ tedy vyžaduje existenci důvodů závažných, nikoli však toliko mimořádně závažných. Že „odůvodněné případy“ nejsou vyhrazeny jen pro jednotlivé případy výjimečné nebo dokonce zcela výjimečné, ostatně dokládá i ustanovení § 169d odst. 3 věty čtvrté zákona o pobytu cizinců, podle něhož zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.

Soud má za to, že jeho názor na „odůvodněné případy“ není v rozporu s důvodovými zprávami. V důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona, kterým byla do zákona o pobytu cizinců zavedena povinnost osobního podání žádosti (vydán pod č. 427/2010 Sb.), se k upuštění od této povinnosti praví: *„Upravuje se povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu osobně. Zastupitelský úřad bude mít možnost v odůvodněných případech od vyžadování povinnosti osobního podání žádosti upustit (např. velká vzdálenost).“* (viz vládní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 2010, VI. volební období, sněmovní tisk 70/0, část č. 1/3). V důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona, kterým byla v zákoně o pobytu cizinců povinnost osobního podání žádosti upřesněna (vydán pod č. 222/2017 Sb.), se k upuštění od této povinnosti praví: *„Odstavce 3 upravuje možnost upustit od povinnosti osobního podání žádosti zastupitelským úřadem. Platí, že pokud je spolu se žádostí o pobytové oprávnění, která není podána osobně, podána také výslovná žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, které však zastupitelský úřad nevyhoví, sám zastupitelský úřad řízení usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez výslovně žádosti žadatele.“* (viz vládní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, II. volební období, sněmovní tisk 990/0, část č. 1/10). V důvodových zprávách tedy „odůvodněné případy“ specifikovány nejsou, v souvislosti s možností upustit od povinnosti osobního podání žádosti je toliko příkladně uvedena „velká vzdálenost“.

Soud samozřejmě souhlasí s žalovaným správním orgánem v tom, že zákonem preferovanou variantou je osobní podání žádosti. Zákon ovšem upravuje i možnost upuštění od povinnosti jejího osobního podání. Zde je třeba se dovolávat zejména smyslu požadavku osobního podání žádosti v konkrétních případech. Při posuzování důvodnosti žádosti o upuštění od uvedené povinnosti by podle názoru soudu měla být brána v úvahu také relace mezi přínosem pro správní orgány a zátěží pro dotčené osoby. Prostředky zvolené k dosažení cíle totiž musí být, jak pravil Nejvyšší správní soud, nejenom vhodné, ale zároveň nesmí jít nad rámec nezbytně nutného (viz usnesení ze dne 2. 4. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-94).

Následně soud předkládá další argumenty na podporu svého názoru na výklad neurčitého právního pojmu „v odůvodněných případech“ užitého v § 169d odst. 3 větě první zákona o pobytu cizinců:

Pro činnost správních orgánů mají velký význam základní zásady upravené v § 2 až 8 správního řádu. Při výkonu veřejné správy základní zásady mají mít stěžejní úlohu a představovat korektiv činnosti správních orgánů. Základní zásady činnosti správních orgánů mají sloužit také k interpretaci jednotlivých ustanovení správního řádu a procesních ustanovení zvláštních zákonů.

Mezi základní zásady činnosti správních orgánů patří zásada dobré správy (§ 4 správního řádu) a zásada procesní ekonomie (§ 6 odst. 2 správního řádu).

Ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu zní: *Veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.* K tomu se odborná literatura vyslovila např. takto: „Ustanovení § 4 odst. 1 označuje veřejnou správu za službu veřejnosti, která by měla být chápána rovněž v tom smyslu, aby byla jednotlivá ustanovení správního řádu vykládána pokud možno ve prospěch dotčených osob.“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 33). K tomuto názoru je třeba dodat, že takto pojiímaná zásada dobré správy se bezpochyby vztahuje nejen na jednotlivá ustanovení správního řádu, ale i na procesní ustanovení zvláštních zákonů (pokud vlastní úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahují).

Ustanovení § 6 odst. 2 věty první správního řádu zní: *Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.* K tomu se odborná literatura vyjádřila např. takto: „Správní orgány musejí postupovat tak, aby nikomu, ani dotčeným osobám, ani dotčeným orgánům, ani samotnému správnímu orgánu, který určitou věc vyřizuje, nevznikaly zbytečné náklady. Správní orgány mají co možná nejméně zatěžovat dotčené osoby (zásada proporcionality), což znamená co nejméně zatěžovat dotčené osoby při výkonu působnosti směřující k provedení příslušného úkonu ...“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 134), „Tato zásada stanoví, že nikomu ... nemají vznikat zbytečné náklady. Správní orgán by měl proto volit co nejúčinnější právní prostředky, které zároveň způsobují co nejmenší náklady.“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 40) a „Zbytečné náklady nemají vzniknout jak na straně správního orgánu provádějícího určitý postup, tak i na straně dotčených osob. Stejně tak mají být dotčené osoby co nejméně zatěžovány, což je významným projevem subsidiarity působení veřejné správy. ... Podstatou zásady hospodárnosti je, že by měly být použity takové postupy a prostředky, které jsou jednoduché, účinné, zbytečně nezatěžují a neobtěžují, nezvyšují náklady správního orgánu a dotčených osob.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 61).

Uvedené základní zásady činnosti správních orgánů tedy nijak nesvědčí ve prospěch nadměrně restriktivního, resp. nepřipustně restriktivního výkladu neurčitého právního pojmu „v odůvodněných případech“ provedeného správními orgány.

Argumentace senátu 30 zdejšího soudu ohledně interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu „v odůvodněných případech“ má oporu v soudní judikatuře dříve k § 169 odst. 14 a nyní k § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Senát 57 Krajského soudu v Plzni nedávno došel k tomuto názoru: „*V případě, kdy mají oba rodiče povolený pobyt na území České republiky, žadatelem je jejich nezletilé dítě, je nevyhovění žádosti podle § 169d odst. 4 [patrně: podle § 169d odst. 3] zákona o pobytu cizinců nutné považovat za zcela bezdůvodně šikanózní úkon správního orgánu. Trvání na osobním podání žádosti na území Vietnamu za této situace nemá žádný racionální důvod.*“ (rozsudek ze dne 20. 3. 2018, č.j. 57A 104/2017-66). Nejvyšší správní soud se možností upustit od povinnosti osobního podání žádosti zabýval zejména v rozsudcích ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106, ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č.j. 10 Azs 219/2015-67, a ze dne 8. 9. 2016, č.j. 10 Azs 163/2016-37 (viz níže).

Zdejší soud při projednávání a rozhodování věci samozřejmě mohl zohlednit pouze do okamžiku rozhodnutí vydanou soudní judikaturu. V písemném vyhotovení rozsudku je ovšem využit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22, který s předešlými úvahami zdejšího soudu souzní a který se mimořádně fundovaně vypořádává s velice obdobným případem a velice obdobnou argumentací účastníků soudního řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22, s nímž se zdejší soud ztotožňuje, vyslovil k možnosti upustit od osobního podání žádosti zejména tyto názory:

„[29] Zastupitelský úřad zamítl žádost stěžovatelky, aniž by se obsahem pojmu „odůvodněný případ“ blíže zabýval. Uvedl pouze, že (1) neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint nemohou být samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání a (2) výše zůstatku na vkladní knížce zákonného zástupce (180 000 Kč) svědčí o tom, že rodina je dostatečně finančně zabezpečena a koupě zpáteční letenky do Vietnamu nemůže její rozpočet významnou měrou ohrozit. Žalovaný k pojmu „odůvodněný případ“ doplnil, že se jím rozumí případy zvláštního zřetele hodné, zejména pak zdravotní důvody a další okolnosti objektivně znemožňující žadateli být za účelem podání žádosti (fakticky) osobně přítomen na zastupitelském úřadě. V případě stěžovatelky naplnění těchto důvodů neshledal.

(...)

[31] Nejvyšší správní soud se možností podat žádost o povolení k taxativně vymezeným pobytům jinou než osobní formou již zabýval. Dle judikatury se jedná o možnost výjimečnou. Půjde o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č.j. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, č.j. 10 Azs 163/2016-37). Co se týče podmínek pro upuštění od osobní účasti zákonného zástupce při podání žádosti o pobytové oprávnění, je dle citované judikatury nezbytné, aby žadatel současně se žádostí o pobytové oprávnění podal žádost o upuštění od osobní formy podání (rozsudek č.j. 10 Azs 163/2016-37). Žadatel dále musí uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (rozsudek č.j. 10 Azs 219/2015-67). Povinností žadatele je rovněž jím tvrzené údaje doložit (rozsudek č.j. 6 Azs 77/2015-36). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Prostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy*

v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ V textu zákona nejsou, jak uvedeno výše, specifikovány žádné případy či situace, na základě kterých by bylo možné dovozovat, co konkrétně měl zákonodárce na mysli. Zákonodárce tak vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitěho právního pojmu či nikoli, a na základě této úvahy učinila rozhodnutí.

[32] Sám žalovaný „odůvodněným případem“ rozumí „*zvláštního zřetele hodné, zejm. pak zdravotní důvody, kvůli nimž žadatel momentálně objektivně skutečně není schopen se na zastupitelský úřad dostavit. V takové situaci, kdy existují okolnosti objektivně znemožňující žadateli být za účelem podání žádosti osobně přítomen na zastupitelském úřadě, se tedy ani nepředpokládá povinnost si termín pro osobní podání žádosti sjednávat, neboť žádost fakticky nemůže být osobně podána.*“ K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento termín nelze redukovat toliko na existenci omezení způsobených zdravotním stavem. Jakkoliv se nepochybně jedná o kategorii omezení, kterou lze pod tento pojem zahrnout, není to kategorie jediná. Lze si představit i jiné případy, kdy nebude rozumné trvat na osobním podání. Ostatně, pokud by měl zákonodárce na mysli pouze zdravotní důvody, přizpůsobil by tomu text zákona. Z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., který možnost upuštění od osobního podání zavedl, naopak plyne, že zákonodárce neměl v úmyslu omezit danou možnost pouze na případy odůvodněné zdravotními potížemi. Důvodová zpráva zmiňuje jiný příklad, kdy bude na místě od povinnosti osobního podání žádosti upustit, a tím je velká vzdálenost. Pod pojem „odůvodněné případy“ tedy budou spadat nejen situace, kdy je objektivně nemožné se dostavit k zastupitelskému úřadu, ale rovněž situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.

[33] Při výkladu pojmu „odůvodněný případ“ nelze odhlédnout ani od účelu, pro který je podávána samotná žádost o pobytové oprávnění. V případě nezletilých osob je totiž třeba vykládat tento pojem ve světle požadavků vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb., především pak jejího článku 3 odst. 1, který zdůrazňuje, že *[z]ájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárními orgány;* a dále článku 10 odst. 1, podle něhož *[z]a účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, které je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem.* Samostatně je ochrana dětí zdůrazněna i v čl. 5 odst. 5 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny, podle něhož *[p]ři posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí.* Zastupitelský úřad by proto měl v případě žádosti nezletilých osob přistupovat k posouzení jejich důvodnosti citlivěji a respektovat účel, k němuž jako celek směřují (sloučení rodiny).

[34] Zastupitelský úřad nezohlednil v případě stěžovatelky existenci velké vzdálenosti s poukazem na to, že její překonání rodinný rozpočet významně nezatíží, a to i přesto, že „velká vzdálenost“ je právě jediným důvodem, který zákonodárce uvedl v důvodové zprávě jako příklad odůvodněného případu pro podání žádosti bez osobní účasti cizince, aniž by hovořil o dalších podmínkách. Vzdálenost mezi Českou republikou a Vietnamem činí cca 9

000 km. Minimálně jeden ze zákonných zástupců by musel tuto vzdálenost dvakrát absolvovat, aby podal osobně žádost o dlouhodobý pobyt za své nezletilé dítě, a to za situace, kdy již oběma rodičům bylo v České republice vydáno pobytové oprávnění. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dovozuje, že termínem „velká vzdálenost“ v důvodové zprávě je předjímana pouze situace, kdy je pro žadatele pobývajícího na území státu, v němž má sídlo zastupitelský úřad, nemožné se na tento úřad dostavit, tj. jedná se o velkou a objektivně nepřekonatelnou vzdálenost s ohledem na rozlehlost daného státu a aktuální dopravní dostupnost úřadu. Krajský soud toto vymezení pojmu „velká vzdálenost“ bez dalšího přejal. Žalovaný ani krajský soud však neuvedly žádný rozumný důvod pro to, aby bylo v případě nezletilého procesně nezpůsobilého žadatele rozlišováno, zda je velká vzdálenost způsobena rozlohou země, kde je zastupitelský úřad umístěn (v kombinaci s nedostatečnou infrastrukturou), nebo je velká vzdálenost způsobena dlouhodobou přítomností jeho zákonných zástupců v zemi vzdálené tisíce kilometrů, kdy zákonní zástupci do země sídla zastupitelského úřadu pravidelně necestují. V obou případech je přesun do sídla zastupitelského úřadu nepochybně spojen s nemalými obtížemi (časovými, finančními), které je nutné překonat a nelze je bagatelizovat. Velká vzdálenost by nepředstavovala důvod pro upuštění od osobního podání žádosti např. v situaci, kdy by zákonní zástupci stěžovatelky Vietnam pravidelně navštěvovali a mohli tuto záležitost zařídit při některé z návštěv. V řízení nicméně nic takového nebylo tvrzeno ani prokázáno. Z textu žádosti naopak vyplývá, že cestu by zákonní zástupci byli nuceni vykonat právě jen z důvodu podání žádosti. Správní orgány ani krajský soud se s existencí velké vzdálenosti v případě stěžovatelky nevypořádaly přesvědčivým způsobem.

[35] Tento nedostatek odůvodnění navíc vyniká ve světle popisu správní praxe zastupitelského úřadu, vůči níž se krajský soud nijak nevymezil, ba naopak. Tato praxe spočívá v tom, že zastupitelský úřad běžně akceptuje žádosti o pobytová oprávnění nezletilých podané osobně osobami pečujícími o dítě namísto zákonných zástupců pobývajících v České republice (typicky prarodiče, kteří se o dítě po tuto dobu starají), avšak samostatnou žádost zákonných zástupců pobývajících v České republice učinit stejné podání „na dálku“ zamítne. V obou případech se jedná o žádosti, které nejsou podány osobně ve smyslu § 169d odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, který za osobní podání považuje pouze podání cizince nebo jeho zákonného zástupce. V obou případech jsou podání srovnatelná s jakýmkoli jiným způsobem doručení, oba se míjejí s účelem, pro který bylo ustanovení o osobním doručení do zákona vloženo. Akceptuje-li zastupitelský úřad podání učiněné osobou, která pečuje o nezletilé dítě a není jeho zákonným zástupcem, implicitně tím uznává, že nastal odůvodněný případ pro upuštění od osobní formy podání, přičemž tímto důvodem není nic jiného než skutečnost, že se zákonný zástupce již nachází v České republice, tj. je značně vzdálen. Zastupitelský úřad tedy vykládá neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ rozdílně v závislosti na tom, kdo je osobou předávající podání, respektive do pojmu „odůvodněný případ“ sice zahrnuje dlouhodobý pobyt zákonného zástupce v České republice, avšak u žadatelů, kteří neučiní podání prostřednictvím osoby pečující o dítě, nepovažuje za vhodné či potřebné, aby tato skutečnost vedla ke stejnému právnímu následku (upuštění od osobní formy) jako u osob, které takto postupují. Nejvyšší správní soud však nenachází žádný legitimní důvod, proč by mělo být k upuštění od osobního podání přistupováno takto odlišně. (...).

[36] Zásadním kritériem nemůže být ani ekonomické hledisko, tj. skutečnost, že zákonní zástupci prokazatelně disponují prostředky na cestu. Přestože zákonní zástupci tvrzení o finanční náročnosti cesty blíže nespecifikovali (např. nevyjasnili, zda finanční prostředky na

vkladní knížce mají běžně k dispozici či je to např. dlouhodobě naspořená částka), bylo by namíste posoudit, zda povinnost osobního podání žádosti ze strany zákonných zástupců (spojená s koupí letenky v ceně cca 20 tisíc Kč a dalšími náklady souvisejícími s cestou) za daného skutkového stavu nepřekračuje míru jakési obecné rozumnosti požadavků kladených na žadatele. Opomenout nelze ani hledisko časové náročnosti cesty, které správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nezhodnotily. (...)

[37] K tíži stěžovatelky pak nemůže jít ani skutečnost, že její zákonný zástupce využil pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, se kterou spojil žádost o upuštění od osobního podání, termín registrovaný v systému Visapoint pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum. Registrace v tomto systému totiž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení o žádosti spojené se žádostí o upuštění od osobního podání. Z hlediska právních účinků je tedy nerozhodné, zda byly obě žádosti zaslány poštou, elektronicky či doručeny osobně (byť v termínu určeném organizačně pro jiné typy podání).

[38] Institut „upuštění od osobního podání žádosti“ je třeba chápat jako regulativ, který správnímu orgánu poskytl zákonodárce, aby v odůvodněných případech mohl zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na konkrétní (jednotlivé) situace žadatelů. Aniž by Nejvyšší správní soud chtěl předjímat nové rozhodnutí správního orgánu, uzavírá, že při posuzování žádostí, které za nezletilé dítě podávají jeho zákonní zástupci žijící v České republice, není rozhodujícím faktorem toliko ekonomická situace zákonných zástupců žadatele, ale především účel, pro který žádost o pobytové oprávnění podávají, tedy sloučení rodiny a zájem nezletilého dítěte, a ve světle těchto okolností je třeba na posuzovaný případ nazírat. V neposlední řadě je pak nezbytné dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů podávání žádostí o pobytové oprávnění bez osobní účasti zákonných zástupců nevznikaly nedůvodné rozdíly a vyvarovat se v tomto ohledu libovůle.“

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22, je, jak patrně, vypořádána také veškerá argumentace žalovaného správního orgánu i k právě projednávané a rozhodované věci.

Lze tak uzavřít, že v přezkoumávané věci správní orgány postupovaly při interpretaci a aplikaci neurčitěho právního pojmu „v odůvodněných případech“ obsaženého v § 169 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců tak nadměrně, resp. nepřipustně restriktivním způsobem, že tím překročily zákonem stanovené meze prováděné interpretace a aplikace.

Ostatní sporné otázky nepředstavovaly rozhodovací důvody správních orgánů a nemohly mít vliv na důvodnost žaloby, a proto neměl soud racionální důvod, aby se jimi v právě projednávané a rozhodované věci zabýval a vypořádával je.

Jelikož byla žaloba důvodná, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Věc byla projednána a rozhodnuta přednostně (§ 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.); závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí spočívají v tom, že oba rodiče žalobce žijí v ČR a žalobce je dítě mladší 15 let a je odloučené od rodičů ve Vietnamu.

V. Náklady řízení

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve výši 11.228 Kč. Tato náhrada je představována uhrazeným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce za dva úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [tj. příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu] a dvakrát náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu. Soud nepřiznal žalobci úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, neboť o žalobě nebylo rozhodováno při ústním jednání, jelikož oba účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Na rozdíl od zástupce žalobce tu soud nespátřuje prostor pro aplikaci § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť zástupce zastupuje pouze jednoho žalobce. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. července 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.